

Sygn. akt III KK 441/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Jacek Sobczak

Protokolant Teresa Jarosławska

w sprawie **J. M.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 stycznia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w L.

z dnia 12 marca 2010 r.,

**1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7
k.p.k. umarza postępowanie,**

2. kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L., wyrokiem z dnia 12 marca 2010 r., uznał J. M. za winnego tego, że „w dniu 14 listopada 2007 r. w N., prowadząc działalność gospodarczą o nazwie „Skup – Sprzedaż – Transport” J. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonując skupu żywca wieprzowego na terenie Punktu

Skupu Żywca na zasadzie wydłużonego terminu płatności doprowadził Z. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.127,70 zł”, to jest za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby. Wyrok Sądu Rejonowego w L. nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 22 marca 2010 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich na korzyść skazanego. Rzecznik Praw Obywatelskich zaskarżył wyrok w całości i zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., polegające na skazaniu J. M. za czyn z art. 286 § 1 k.k., popełniony w dniu 14 listopada 2007 r., pomimo tego, że stanowił on element czynu ciągłego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnionego w okresie od 3 października do 12 grudnia 2007 r., za dokonanie którego J. M. skazany został wcześniejszym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w H. z dnia 2 października 2008 r.

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją orzeczenia i umorzenie postępowania karnego wobec J. M., na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest zasadna w stopniu oczywistym, co pozwala na jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu wyznaczonym w trybie z art. 535 § 5 k.p.k.

Nie budzi wątpliwości fakt, że J.M. skazany został prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w H. z dnia 2 października 2008 r., za to, że „w okresie od 3 października do 12 grudnia 2007 r. w Ś., , działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, *w celu osiągnięcia korzyści majątkowej* doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem: [...] w ten sposób, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej podczas skupowania świń wprowadził wyżej wymienionych w błąd co do zamiaru dokonania zapłaty należności w umówionym terminie, po czym nie wywiązał się z tego zobowiązania działając na szkodę pokrzywdzonych na łączną kwotę 13 966,68 zł”, tj. popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k.

skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat.

Istotą czynu ciągłego z art. 12 k.k. jest przyjęcie przez ustawodawcę, że wielość zachowań podjętych w opisanych w art. 12 k.k. warunkach tworzy jeden czyn zabroniony. Czas popełnienia tego czynu to okres obejmujący powtarzające się zachowania od pierwszego do zakończenia ostatniego z nich. Opisanym powyżej wyrokiem Sądu Rejonowego w H. - J. M. skazany został za czyn ciągły z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w okresie od 3 października do 12 grudnia 2007 r. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 23 października 2008 r., a więc przed wydaniem zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Rejonowego w L.

Prawomocne skazanie za przestępstwo ciągłe stwarza stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego skazaniem, także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego (zob. m. in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., I KZP 15/07, OSNKW z 2007 r., z. 7-8, poz. 55). Warunkiem jest tożsamość czynu. Porównanie treści wyroków Sądu Rejonowego w H. i Sądu Rejonowego w L. prowadzi do wniosku, że w obu wyrokach J. M. przypisano działania w tym samym czasie, podjęte z wykorzystaniem tej samej działalności gospodarczej i realizowane w ten sam sposób. Można zatem przyjąć i to mimo faktu, że przypisane J. M. przestępstwa popełnione zostały w różnych miejscowościach, że w chwili wyrokowania przez Sąd Rejonowy w L. doszło do skazania J. M. mimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone. Doszło zatem do spełnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., czego konsekwencją jest uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w L.

W sprawie doszło zatem do oczywistego naruszenia prawa i to o charakterze rażącym. Konieczne w tej sytuacji było uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku. Wyrok ten wydany został mimo występującej w chwili, w której go wydawano bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postaci powagi rzeczy osądzonej. W tej sytuacji obok uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w L. konieczne stało się umorzenie przedmiotowego postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

